

Van academie naar festivalpodium

Ken je Alice Mae al? De 26-jarige zangeres uit Ninove, geboren als Alexia D'hertoge Martinez, is een van de winnaars van De Nieuwe Liching 2025 van Studio Brussel. Met een unieke stem en een rotsvast geloof in haar muziek is ze helemaal klaar voor een zinderende festivalzomer. Tijd voor een uitgebreid gesprek over haar jeugd, haar pad richting de muziekwereld en de vooruitzichten na haar overwinning.

Alice Mae, je bent opgegroeid in Ninove. Hoe kijk je terug op die tijd?

“Heel fijn. Ninove is jarenlang mijn speelterrein geweest en ook mijn muzikale broedplaats. Ik ging naar het Sint-Aloysiuscollege en ook een jaartje naar het GO! Atheneum. Maar mijn hart lag bij de muziekacademie. Daar volgde ik zowat alles: piano, notenleer, zang, gitaar ... Alles wat ik kon, pikte ik mee. Mijn vader en oma wonen trouwens nog altijd in Ninove, dus ik ben er ook regelmatig te vinden. Ik voel me hier nog steeds thuis.”

Je hart lag bij muziek, maar toch koos je na het middelbaar niet voor een muziekopleiding?

“Ik had na het middelbaar geen idee wat ik wilde doen, al wou ik sowieso wel een hoger diploma behalen om een 'plan b' te hebben, naast mijn muziek. In het zesde jaar heb ik letterlijk een boek met studierichtingen opengeslagen om een keuze te maken. Bij de 'R' van RITCS in Brussel bleef ik hangen. Audiovisuele Kunsten en Regie, dat leek me wel interessant, en dat bleek een goeie keuze. Na het RITCS volgde ik nog een opleiding Visual Design aan LUCA School of Arts.”

Bleef je tijdens je studie muziek maken?

“Het was wel moeilijker om te combineren. In lessen of opdrachten kwam dit sowieso al niet aan bod en daar kwam ook nog eens twee jaar corona bovenop. Toch bleef ik trouw elke week 2 of 3 keer terugkeren naar Ninove om muzieklessen te volgen aan de academie. Dat was mijn manier om muzikaal actief te blijven.”

Wanneer kwam het besef dat je écht iets met muziek wilde doen?

“Dat is begonnen toen ik veertien was. Mijn papa zat in een vzw die een jaarlijkse benefietavond organiseerde. Hij vroeg me toen of ik iets wilde brengen. Ik speelde op die receptie piano en zong enkele covers. Dat was eigenlijk mijn start, want nadien kreeg ik aanbiedingen voor recepties en bedrijfsevents, maar ook voor trouwfeesten en begrafenissen. Langzaamaan had ik steeds meer kleine optredens in mijn agenda staan en dat werd een deel van mijn leven. En af en toe sloop er toen ook al eens een eigen nummer tussen.”

En wanneer kwam jouw artiestennaam, Alice Mae?

“Zo'n 8 jaar geleden, in 2017. Toen besloot ik dat het tijd was om met een artiestennaam en een eigen identiteit naar buiten te komen. In het begin trad ik op met enkel mijn piano, maar ik voelde dat ik meer wilde. Ik ben thuis opgegroeid met rockmuziek en ik merkte dat mijn stem zich goed leent tot dat genre. Rock vraagt kracht, zeker als vrouw moet je je staande houden tegenover al die instrumenten. En dat lukte. Dus begon ik een band te zoeken, want met een piano alleen is het nogal moeilijk (lacht). Samen met de bandleden ben ik steeds meer mijn eigen nummers gaan uitwerken.”

Je schreef je meerdere keren in voor De Nieuwe Lichting van Studio Brussel. Wat trok je zo aan in die wedstrijd?

“Het is gewoon een ongelooflijk platform én ik ben ook een trouwe 'StuBru'-luisteraar. Sinds ik met Alice Mae begon, heb ik me elk jaar ingeschreven. Telkens opnieuw ben ik blijven proberen en dit jaar was het eindelijk raak. Alleen al bij de finalisten raken, voelde als een overwinning. Maar dan komt er ineens een hele rollercoaster op je af: promotours, interviews, negen optredens ... Tegen de tijd dat de finale er was, had ik al zoveel bereikt dat winnen gewoon een fijne bonus zou zijn. En toen werd mijn naam afgeroepen (lacht).”

Wat ging er op dat moment door je heen?

“Ik was even helemaal van de wereld. Mijn eerste gedachten gingen naar mijn papa, mijn band en mijn vrienden. Zij hebben me zó hard gesteund tijdens dit hele avontuur. Dat ik daar veel werk in steek is logisch, maar dat heel veel mensen dat ook voor jou doen, daar ben ik enorm dankbaar voor. Mijn papa is er altijd bij geweest, vanaf mijn eerste optreden. Tot in het buitenland toe. Om hem dit te kunnen geven en hem trots te maken: dat was echt speciaal. En mijn vrienden waren bijna allemaal mee naar de finale. Ik had op voorhand lootjes getrokken om te kiezen wie mee mocht. Het waren toevallig allemaal mannen, dus ik zat daar als enige vrouw tussen negen mannen (lacht). Toen ik won, was ik zelf zó onder de indruk, dat ik nauwelijks kon reageren. Maar toen ik omkeek naar mijn tafel vol met mannen, zag ik hen allemaal huilen (lacht). Een prachtig moment!”

Hoe kijk je nu naar de toekomst?

“Het is soms nog onwerkelijk wat De Nieuwe Lichting allemaal met zich mee heeft gebracht. Ik stap in de auto en hoor mezelf op de radio, dat blijf ik gek vinden. Mijn vrienden sturen me ook nog steeds filmpjes als ze horen dat ik gedraaid word (lacht). Het heeft ook voor heel wat extra optredens en kansen gezorgd. Deze zomer wordt ongelooflijk druk. Elk weekend een optreden, van kleine shows tot grote festivals. Eén van de hoogtepunten wordt zeker Rock Zottegem. Vorig jaar stond ik daar nog als bezoeker, dit jaar mag ik zélf het podium op. En dat op een plek die zo dichtbij huis is, met veel vrienden en familie in het publiek. Dat wordt een heel speciaal gevoel, daar ben ik zeker van.”

Heb je stress voor die grotere podia?

“Een beetje gezonde spanning misschien. Maar ik weet dat zowel mijn band als ik er klaar voor zijn. Ik ben ook enorm dankbaar voor mijn band, want ik weet dat ik op hen kan rekenen. Die gasten hebben al op Werchter en Pukkelpop gestaan, dus ik ben goed omringd. Dat geeft rust: ik weet dat ik op dat podium kan gaan staan, met veel mensen achter mij die precies weten wat ze moeten doen. En muziek maken, op een podium staan en mensen blij maken met mijn muziek, dat is wat ik wil blijven doen.”

